

Počivam na udobnem ležalniku ob robu bazena in opazujem vrvež, ki se dogaja v bazenu. Koliko majhnih, nadebudnežev, ki uživajo v vodnih radostih...

In samo po sebi umevno – moje misli so se usmerile v preteklost, kakšnih petnajst let nazaj. Takrat so bili tudi naši otroci takšni razposajenci, tudi mi smo se veselo igrali po bazenu. Res kar ne morem verjeti, kako hitro je minilo leto za letom in sedaj imam doma namesto razposajenih malčkov dva že skoraj odrasla otroka. In letošnje leto bo za oba prelomno. Hči je pri koncu študija in se bo v jeseni verjetno pričela spopadati s težavo, ki se ji reče »iskanje službe«. Sin pa se bo moral odločiti za nadaljevanje študija, saj zaključuje srednjo šolo.

Par dni nazaj sem bila še na zadnjem roditeljskem sestanku na Tehniški gimnaziji v Kranju in še danes mi v ušesih odmevajo besede, ki nam jih je ob koncu sestanka povedala ravnateljica: »Hvala, ker ste nam ta štiri leta zaupali svoje otroke. Nam je bilo z njimi lepo in če ste bili tudi vi vsaj malo zadovoljni z nami, povejte to še drugim.«

Res dobro se je pripravila na naše srečanje. Izrekla je veliko lepih misli, ki človeka ne morejo pustiti kar ravnodušnega. In res, priznati moram, da mi je bila sinova odločitev za to šolo všeč. Dobro se spomnim, kako je bil navdušen že na informativnem dnevu, že ko nas je za dobrodošlico pričakal šolski bend. Nikoli si ne bi mislila, da bo v naslednjem letu del tega benda tudi on. Tudi same predstavitve predmetov so bile tako zanimive, da je bil že v tistem trenutku odločen, da bo to prava šola zanj.

Ne morem mimo tega, da ne bi izrekla priznanje vsem profesorjem, saj si upajo prevzeti tako veliko odgovornost, da dva razreda nadobudnih najstnikov peljejo za teden dni na projektni teden. V drugem letniku so tako za en teden šli raziskovat slovensko obalo, v tretjem letniku so preko projekta Magistrala spoznavali lepote držav bivše skupne države, v četrtem letniku pa so se podali po Trubarjevi poti vse do Nemčije. Res, pohvalno.

Seveda je res, da je Tehniška gimnazija majhna v primerjavi z drugimi gimnazijami, a v tem jaz vidim tudi veliko prednost. Profesorji lahko bolj podrobno spoznajo vsakega dijaka posebej, za vsakega posebej se potrudijo, če ugotovijo, da so se kje pojavile težave. Resnično veliko truda vlagajo v to, da bi vsi dijaki končali začrtano pot. Za vsem tem pa prav gotovo stoji ravnateljica. Na zunaj zgleda stroga, nepopustljiva ženska, a ko jo bolje spoznaš, ugotoviš, da se za zunanjo, strogo podobo skriva neke vrste mama, ki jo venomer skrbi za svoje otroke.

Še dobro se spominjam našega prvega srečanja, ki je bilo vse prej kot prijetno – pogovarjali smo se glede vzgojnega ukrepa – takrat sem še jaz dobila kar nek strah pred njo. Vendar se je kasneje izkazalo, da še kako drži pregovor: Slab začetek, dober konec. Vsa naslednja srečanja so bila mnogo bolj sproščena in prijazna.

Na koncu lahko ugotovim, da je ta gimnazija pomagala že kar nekaj generacijam otrok, da so si že kot dijaki začrtali smernice, ki jih bodo vodile do lažje odločitve, kje bodo nadaljevali svojo poklicno pot. Že v času srednje šole se spoznajo z osnovami strojništva, računalništva ali elektrotehnike. Najbolj mi je pa bilo všeč, da za profesorje dijaki niso le številke, pač pa pravi, razposajeni najstniki, ki jim je treba pomagati, da si začrtajo pravo pot, ki jih bo vodila skozi nadaljnje življenje.

Zato le pogumno, če bo slučajno tole prebral kakšen devetošolec, kranjska Tehniška gimnazija je prava odločitev za vse tiste, ki se čez nekaj let vidijo zaposleni v Domelu kot strokovnjaki s področja strojništva, računalništva ali elektrotehnike.

Pa da ne bo kdo mislil, da delam reklamo za to šolo, predstavila sem samo moj pogled in uresničila misel ravnateljice: »Če ste bili zadovoljni z nami, povejte še drugim...«